

ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet må frygtes at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke eller en risiko herfor. Derimod vil der ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen alene af almene, humanitære eller sociale grunde, således som det også er angivet i Flygtninge-nævnets 1. beretning for perioden 1. oktober 1983 til 31. marts 1987. At der i et land hersker generelt dårlige forhold, måske borgerkrigsagtige tilstande, eller at den pågældende asylansøger af sociale, uddannelses- eller helbredsmæssige eller lignende grunde er særligt dårligt stillet, kan således ikke uden videre begrunde asyl.

Som angivet i Flygtninge-nævnets 5. beretning for perioden 1. juli 1995 til 31. december 1996 meddeles personer, som har forladt hjemlandet på grund af utilfredshed med de generelle politiske og sociale tilstande, men som ikke har været udsat for en individuel forfølgelse fra myndighedernes side, som udgangspunkt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. De pågældende meddeles afslag, selv om det er sandsynligt, at de vil være socialt vanskeligt stillet ved en tilbagevenden til hjemlandet. Der meddeles ligeledes afslag på asyl i tilfælde, hvor en ansøger som asylmotiv alene henviser til, at den pågældende tilhører en befolkningsgruppe, der udsættes for diskrimination og chikane af myndighederne eller andre befolkningsgrupper. Kravet om, at en asylansøger skal have været udsat for eller risikere konkret og individuel forfølgelse, gør sig ligeledes gældende i forhold til personer, der som asylmotiv alene henviser til borgerkrigs-lignende tilstande i hjemlandet.

Det er sigtet med den foreslåede formulering af udlændingelovens § 7, stk. 2, at sikre, at asylmyndighedernes begrundelser indeholder en direkte stillingtagen til den konkrete, individuelle risiko for asylansøgeren ved en tilbagevenden.

Udlændingestyrelsen og Flygtninge-nævnet vil fortsat kunne meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til størsteparten - eller eventuelt alle - asylansøgere af for eksempel en bestemt nationalitet, hvis oplysningerne om forholdene i det pågældende land tilsiger, at den enkelte asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb, der må sidestilles hermed, ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det vil fortsat være således, at den enkeltes velbegredede frygt for overgreb ved en tilbagevenden, der kan føre til meddelelse af asyl, enten kan bestå i en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb, eller i den pågældendes betydelige subjektive frygt som følge af de

overgreb, som den pågældende har været udsat for inden flugten til Danmark. Der vil eksempelvis fortsat kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen til torturofre og til personer, der ved tilbagevenden risikerer en efter danske retstraditioner uforholdsmæssig streng straf for republikflugt eller militærunddragelse eller risikerer at blive tvunget til aktiv krigstjeneste.

Der er således ikke tilsigtet en ændring af betingelserne for at meddele de facto-status, således som de er sammenfattet i Flygtninge-nævnets 4. beretning for perioden 1. januar 1992 til 30. juni 1995, s. 537: Forfølgelse af lignende grunde som anført i konventionen samt chikane eller andre former for overgreb, der - uden at være omfattet af konventionen - har antaget en sådan grov eller systematisk karakter, at der foreligger tungtvejende grunde til, at det ikke bør kræves, at ansøgeren vender tilbage.

Det er endvidere forudsat, at asylmyndighederne fortsat vurderer, om en asylansøger, der er blevet meddelt afslag på asyl, sikkert og værdigt kan indrejse i det pågældende land og tage ophold der. Der er således ikke tilsigtet en ændring af asylmyndighedernes praksis vedrørende den asylretlige vurdering af indrejserisikoen.

Der foretages ingen ændringer i adgangen til at søge om opholdstilladelse af humanitære grunde eller andre særlige grunde. Udlændinge, der er meddelt endeligt afslag på asyl, vil derfor som hidtil have mulighed for at indgive ansøgning om humanitær opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, ligesom der fortsat vil kunne søges om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, hvorefter der kan gives opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor, jf. dog for så vidt angår § 9, stk. 2, nr. 4, forslagets § 1, nr. 4.

Til nr. 2

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, at en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller fast samlivsforhold med en herboende udlænding, der ikke er nordisk statsborger eller flygtning, har retskrav på familiesammenføring, såfremt den herboende lovligt har boet her i landet i mere end de sidste fem år. I dag regnes denne tidsfrist fra datoen for referencepersonens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse her i landet eller tilmelding til folkeregisteret, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1.

Med den foreslåede ændring af § 9, stk. 1, nr. 2, litra d, vil en udlænding, som samlever på fælles bopæl